

#50

prijs 1,50 euro | jaar 55 | mei-juni 2011

BELGIE-BELGIQUE
P.B. 1/9352
AFGIFTEBUREAU
BRUSSEL 7
P006555
MEI-JUNI 2011

rood

STRIJDEN
OM TE
WINNEN

Werken mee aan dit nummer:

David Baele, Stephanie Staes, Bruno De Wit, Ataulfo Riera, Daniel Tanuro, Denis Horman, Guy Van Sinooy, Jan Smit, Jean Peltier, Little Shiva, Olivier Bonfond, Jean-Claude Van Nieuwenhuys, Sylvia Nerina, Thierry Pierret, Jurgens De Wit, Thomas Weyts.

Rood is het tijdschrift van de SAP, Socialistische Arbeiderspartij, Belgische afdeling van de Viende Internationale.

Contactadres: Plantinstraat 20
1070 Brussel, info@sap-rood.be

Abonnement: 1,5€ per nummer,
8€ voor 6 nummers (per jaar)

Gedrukt te storten

op het rekeningnummer 001-0728451-57
van de Vorming Leon Lesoil

Plantinstraat 20, 1070 Brussel
IBAN BE09 0010 7284 5157

BIC BNP Paribas Fortis: GEBABEBB
mention "Rood"

**Rood wordt uitgegeven
door de Vorming Leon Lesoil**
v.u. A. Riera

www.sap-rood.be

- 3 **Teenemend verzet, maar het werd tijd**
door Sylvia Nerina
- 4 **Overheidsschuld en overheidsdeficit in België.**
"Alles is onder controle". Echt? door Olivier Bonfond
- 5 **Interprofessioneel akkoord (IPA):
vakbondsmobilisaties zonder vervolg?** door Denis Horman
- 7 **Naar een noodregering?**
door Thierry Pierret
- 8 **BBTK Brussel-Halle-Vilvoorde: De strijd voor de heropname
van de 5 gaat door** door Guy Van Sinooy
- 9 **Strijden om te winnen: oproep tot sociaal verzet**
door Sylvia Nerina
- 10 **Europees Hof Voor de Rechten van de Mens veroordeelt Belgisch
asielbeleid** door David Baele
- 12 **Le Pen boekt nu al zege, dankzij Sarkozy** door Freddy De Pauw
- 13 **Een democratische tsunami** door Jean Peltier
- 14 **Vrouwen op de voorgrond** door Céline Caudron
- 16 **De sleutelrol van de arbeidersklasse in Tunesië en Egypte**
door Ala Ktenu
- 18 **Castro en Chavez in de mist ten aanzien van de Arabische
revoluties: neen, de vijanden van onze vijanden zijn niet onze
vrienden!** door Ala Ktenu
- 20 **L'illusion d'une intervention "humanitaire" par Jean Peltier**
Weg met Gadaffi! Stop de imperialistische interventie,
steun de Libische revolutie! Verklaring van het secretariaat
van de Viende Internationale
- 21 **Welke toekomst voor de Arabische revoluties?** door Jean Peltier
- 22 **In Fukushima dreigt het ergste....** door Daniel Tanuro

cover
fotomontage: Little Shiva

back cover
http://t747.photobucket.com/albums/xx111/abbegrace2323/gasmask.jpg

Toenemend verzet, maar het werd tijd...

door Sylvia Nerina

Wat momenteel in Fukushima gebeurt is niet alleen verschrikkelijk, angstaanjagend, onrustwekkend, om wanhopig van te worden, het is ook diep onrechtvaardig, omdat rampen ontlosmakelijk de risico's niet nieuw waren. Onrechtvaardig, omdat rampen ontlosmakelijk deel uitmaken van de geschiedenis van de nucleaire industrie, en dit niet anders kan. Sinds meer dan 30 jaar vragen activisten tegen kernenergie, massa's organisaties en ganse delen van de bevolking de uitstap uit kernenergie. De laatste ramp zal helaal opnieuw niet volstaan om hun stem te laten doordringen...

Wat momenteel in Libië en Bahrein gebeurt is niet alleen verschrikkelijk, angstaanjagend, onrustwekkend voor alle revolutionaire bewegingen in de regio, het is ook diep onrechtvaardig. Onrechtvaardig, omdat het voorkomen had kunnen worden. Het is niet de eerste keer dat we dit scenario zien: het verhaal van een volk in opstand dat men laat afmaken door een tiran zonder dat de opstandelingen zich kunnen wapenen, om hen dan ter hulp te schieten met de cavalerie van de VN. Tegelijkertijd verliezen de opstandelingen hun beslissingsvrijheid waar ze zo hard op stonden en worden ze aan een nieuw juk onderworpen.

Wat in de Arabische wereld gebeurt is niet alleen prachtig, het is ook nieuw. Waarom? Omdat plots zowat alle volkeren in het Midden-Oosten in opstand komen? Omdat de beweging, en de overwinningen die al werden behaald, er kwamen door de gezamenlijke acties van jonge werkløzen en de werkende bevolking? Omdat keer op keer een groeiende stakingsbeweging een keerpunt bleek voor het revolutionaire proces? Neen, het is nieuw omdat het nu gebeurt. Omdat dit revolutionaire proces in de Maghreb en het Midden-Oosten is losgebarsten op een moment dat in Europa de vakbondseidelingen plat op de buik gaan voor het soberheidsdoffensief. De revoluties in de Arabische wereld staan in scherp

contrast tot de situatie hier, waar onze eigen stakingsbewegingen constant gekelderd worden door een bureaucratie die weigert in te zien dat volgehouden strijd en stakingsbewegingen de enige manier zijn om opnieuw slagen thuis te halen, om niet meegeleurd te worden in het mee behouden van de miserie die het patronaat en de Europese Unie voor ons in petto hebben.

Waar oude dreigingen opnieuw hun kop opsteken en enkel "ouderwetse" manieren om ons te verzetten efficiënt blijken te zijn, is het aan de volkeren van Europa om hun eigen lente te organiseren. Voor wanneer revoltes "op zijn Grieks", die niet alleen lange tijd worden gevolgd houden, maar zich ook als een olievelk verspreiden op het continent? Voor wanneer serieuze solidariteitsstakingen van de metaalarbeiders bij ons om te protesteren tegen de ontslagen in de automobielsector in Frankrijk (en omgekeerd)? Voor wanneer een arbeidersbeweging die beslist uit vrouwen bestaat en voor een derde uit immigranten van de eerste of tweede generatie? Een arbeidersbeweging die eerder de "eenheid in verscheidenheid van de werkende bevolking" vooropstelt dan de "eenheid in bureaucratische uniformiteit" tussen vakbondsapparaten?

Wij zijn niet velen, zij zijn met weinigen, zij zijn extreem goed georganiseerd, wij niet. De kapitalistische machine is een moloch van dood en ontreding, waarvan de armen gevormd worden door oorlog en uitbuiting en de benen door de ontkenning van alle menselijkheid en het misprijzen tegenover de ecologische evenwichten waarvan onze levens afhangen. Maar het is een machine, en machines kunnen kapot gaan, ontspreken, breken... Alleen: deze machine zal niet uit zichzelf stil vallen.

Net zoals in het Midden-Oosten en de Maghreb, hebben we ook hier redenen genoeg om massaal op straat te komen: tegen een onrechtvaardig besparingsoffensief, dat ons in steeds onzekerdere omstandigheden steeds langer wil laten werken. Tegen de kernrampen die ons

boven het hoofd hangen, omdat ze weig-eren de woekerwinsten van Electrabel aan te slagen, en te gebruiken voor de levensnoodzakelijke overgang naar groene energiebronnen. Tegen het patronaat dat haar lakeien in de regeringen gebruikt om ons onze eigen jobs te laten redden met onze belastingen, en zelf met de winsten wil gaan lopen. Maar ook om onze vakbonden ter orde te roepen die zich verliezen in bureaucratische machsspelletjes op een moment dat onze arbeidsomstandigheden en onze bestaanszekerheid er dag na dag op achteruit gaan. Tegen een eeuwig ontslagnemende regering die op totaal

ondemocratische wijze beslist mee oorlog te gaan voeren in Libië, of het "Euro-pakt" toe te passen. Redenen genoeg om in actie te komen, de strijd aan te gaan!

Overal in de wereld geldt dat wie wind zaait, storm zal oogsten. Vandaag is het aan ons om het te laten stormen! Tijd dat de schrik van kamp verandert, ook hier in Europa. Maar zij zullen pas schrik krijgen als wij geen angst meer hebben, en durven er voor te gaan! ■

fotomontage: Little Shiva

"Alles is onder controle". Echt?

→ door Olivier Bonfond

Sommige economen, met veel geestdrift aangehaald door onze politici, beweren dat België zich vandaag in een veel betere toestand bevindt dan de zwakste Europese landen zoals Ierland, Griekenland, IJsland of Portugal. Ons land zou gevrijwaard blijven van speculatieve aanvallen op haar overheidschuld. Is dat wel zo zeker?

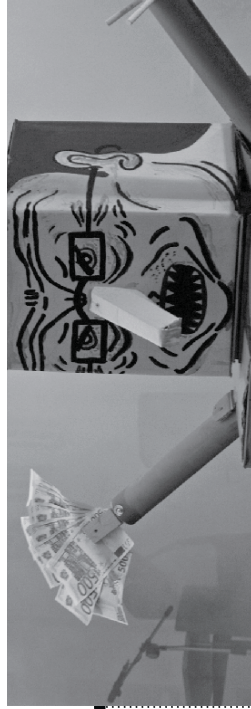
Naar het voorbeeld van vele ontwikkelde kapitalistische landen, is het overheidsdeficit en de overheidsschuld in België sterk toegenomen ten gevolg van de internationale kapitalistisch crisis in 2008.

Van een geruststellende rede...

De Belgische schuld is van 84,2% van het bruto binnenlands product (BNP) in 2007 geëvolueerd naar 89,6% in 2008, 96,2% in 2009, 97,2% in 2010 en zal tegen de 100% van het BNP aanleunen in 2011. In absolute waarde is de Belgische overheidsschuld toegenomen met 44,1 miljard Euro, gaande van 282,1 miljard Euro in 2007 naar 326,3 miljard Euro in 2009.

Laat ons er vooreerst aan herinneren dat meer dan 20 miljard van die 44 miljard voortspruiten uit de financiële hulpoperatie opgezet door de Belgische overheid in 2008-2009. Het is algemeen bekend dat eind 2008, drie grote banken (Fortis, Dexia en KBC) en één verzekeringsmaatschappij (Ethias) in het oog van de storm van de financiële crisis zijn geraakt. Om hen te helpen te snellen popte de regering Letermie 20,64 miljard Euro in deze financiële instellingen. Hoe is men aan dit bedrag gekomen? Doot nieuwe overheidssobligaties uit te geven.

Maar daar waar de schulden van andere landen zouden geëxplodeerd zijn, zou België vlug de toename van haar schulden hebben in toom gehouden, waar door zij tot "de goede leerlingen" behoren. Wat het deficit van de overheidsschulden betreft, is de argumentatie identiek. Ter herinnering, Europa heeft de grens op 3% van BNP gesteld. Ten gevolge van de

financiële crisis werd deze drempel bijna door alle landen overschreden. Onder druk van de financiële markten en de rating agentschappen, die met een verlaging van hun quotering schermen, hebben de Europese regeringen zich geëngageerd om tot een aanvaardbaar niveau terug te komen tegen 2015 door soberheidsmaatregelen te nemen. België heeft er zich in haar laatste Stabiliteitspact 2009-2012 toe verbonden, progressief tot een budgetair evenwicht te komen tegen 2015 en het deficit van het BNP tot 3% te beperken tegen 2012.

Tewijl Duitsland en Nederland hun deficit in 2010 hebben zien ontzaarden t.o.v. 2009, heeft het Belgische overheidsdeficit zich verbeterd met 1,2%, van 6% in 2009 tot 4,8% in 2010. Deze cijfers laten aan de Belgische regering toe de consolidatie van de overheidsschulden vroeger aan te vangen dan de andere landen van de eurozone. De toestand in België zou onder controle zijn.

... tot een verontrustende werkelijkheid

Men dient zeer voorzichtig te zijn m.b.t. de schulden van de Belgische staat op middellange termijn.

Ten eerste mag men niet vergeten dat België een hogere schuld heeft: moeten torsen dan het gemiddelde van de Europese landen.

Ten tweede, deze "beheerste" verhoging voor de periode 2011-2015 wordt uitgedrukt in verhouding tot het BNP. Maar de regering gaat ervan uit dat de economie opnieuw aanwakert. Volgens de voorspellingen van de OESO zou de aangroei van de Belgische economie zich rond 1,8% situeren in 2011, wat een hogere toename zou betekenen dan Europese gemiddelde!

indien er zich sociaal verzet aandient. Niettegenstaande haar volkomen legitiem karakter brengt het sociaal verzet nuwstiet op de financiële markten. Om hun winsten te beschermen zijn deze bereid al hun instrumenten te gebruiken: economische resultaten negatief beïnvloeden, dreigen met delocalisatie en kapitaalvlucht, speculatieve aanvallen op de schulden, ... Ter herinnering, hoe slechter de economische resultaten in een land, hoe meer de interestvoeten op de toekomstige leningen stijgen.

Kortom, het "goede nieuws" is slechts schijn. België beheerst eigenlijk niets. In tegenstelling zelfs, zij blijft sterk onderworpen aan de druk van haar schuldeisers, die belangrijke bedreigingen vormen voor een blijkomende verhoging van haar schuld.

Een andere koers kiezen

Gedurende nu meer dan 30 jaar heeft België een budgettaire en fiscale politiek gevolgd die er op gericht is aan de belangen van de kapitalisten te voldoen. Enerzijds door zich in de schulden te steken en de schuldeisers tevreden te

stellen met hoge interestvoeten: tussen 1982 en 2007 heeft de Belgische overheid meer dan 500 miljard Euro aan interesten afbetaald aan de schuldeisers. Anderzijds, door het voeren van een fiscale politiek in het voordeel van de rijken die de overheidsinkomsten beknot. Daardoor kan de Staat zijn verplichtingen niet nakomen: geen verbetering van de levensstandaard van de bevolking omdat de concretisering van een nuttige sociale politiek, met respect voor de natuur wordt verhindert. Wij wensen hierbij te wijzen op het feit dat in 2009 de 50 grootste Belgische bedrijven, via allerlei fiscale deductievoorwaarden, aan een gemiddelde aanslagvoet van 0,57% werden onderworpen i.p.v. de officiële 33,99% belastingvoet voor bedrijven. Hierdoor ontloopt de overheid niet minder dan 14,3 miljard Euro aan inkomsten!

Men moet ophouden met de chantage over de overheidsschuld en stellen dat haar opheffing niet alleen mogelijk en wenselijk is, maar dat ze moet worden opgelegd als een sociale prioriteit en een politieke keuze. Daar de grote financiële instellingen de overgrote meerderheid van

Interprofessioneel akkoord (IPA)

vakbondsmobilisaties zonder vervolg?

→ door Denis Horman

Na het verwerpen van het voorstel van Interprofessioneel Akkoord (voor de privésector) door het ABVV (met 75% van de stemmen) en het ACLVB (met 58% van de stemmen), en de goedkeuring ervan door het ACV (met 68% van de stemmen, maar waarbij de bediendencentrales CNE/LBC tegenstemden), heeft de regering Letermie (liberalen, christendemocraten en socialisten) een, lichtjes aangepast, IPA opgelegd voor 2011-2012.

De voorzitter van de Franstalige middenstandorganisatie UCM, hierbij netjes de ideeën van het patronaat vertolkend-verklaarde: "Het is werkelijk geslaagd! Het IPA legt geen enkele nieuwe lastenverhoging aan de bedrijven op; noch

fiscaal, noch parafiscaal, noch administratief, noch op het vlak van vorming. Het behoudt alle aftrekposten, steun bij aanwerving en aan de bestaande tewerkstelling". En zij voegt er nog aan toe: "In de jaren '70 beperkte de onderhandeling van een interprofessioneel akkoord zich tot het nakijken van een reeks vakbondseisen. De tijden zijn zeker veranderd. Met de noden van de ondernemingen werd rekening gehouden".

Waarom werd het IPA verworpen?

Het voorakkoord tussen patronen en vakbonden en vervolgens het "aangepaste" IPA van de regering hebben tot brede mobilisaties geleid op initiatief van het ABVV.

De regering "van lopende zaken" heeft een van de meest "explosieve" punten uit het

de schuldeisers uitmaken, zou de opheffing van de Belgische staatsschuld geen afbreuk doen aan de werkende bevolking en aan de mensen met een klein inkomen. Ze zou daarentegen een dubbel voordeel bieden: de verantwoordelijken voor de crisis door betalen en middelen vrijmaken voor het welzijn van de bevolking. ■

1 bron: OESO (Economische perspectieven nr. 88, nov. 2010).

2 De overheidsgarantis bekeken een aantal mechanismen via dewelke de Belgische overheden garant staan voor het engagement van de banken van het koninkrijk.

3 Bron: Ikenhof, opvolgingsrapport aangenomen op 22 december 2010 door de algemene vergadering van het Ikenhof: "Impact van de financiële crisis en van de steunmaatregelen op het beheer van de overheidsschuld en op de evolutie van de overheidsschuld".

4 Bron: website van de Nationale Bank van België: www.nbb.be/belgisch/Presentation/Linker?tabid=756000042&lang=F

5 http://freswalbort.be/fischite/impl-des-societs/50-wcets-143-milliards-de-risques-fiscales/

voorakkoord herbevestigd. Een voorakkoord dat, moeten we het nog behalven, door de vakbondsonderhandelaars ondertekend werd: het opleggen van een schandalige loonmarge van 0,3% in ... 2012, terwijl de 20 belangrijkste Belgische ondernemingen (Bell 20) voor het jaar 2010 meer dan 17 miljard euro's winst hebben geboekt, t.z. 37,4% meer dan in 2009. " Deze verhoging met 0,3% vertegenwoordigt 3 broden per maand, op voorwaarde dat men 2000 € netto per maand verdient". En voor deze regering blijft deze loonnorm dwingend: geen vrijheid van onderhandelen in die sectoren of ondernemingen die goed boeren.

De regering heeft een toegeving gedaan voor het gewaarborgd interprofessioneel minimumloon: een verhoging van 10€ netto per maand (dus zonder afdracht aan

de sociale zekerheid) en niet gefinancierd door het patronaat, maar door een belastingvermindering (en dus ten koste van het overheidsbudget)

Vergeet de harmonisatie van het bedien-en-arbeiderstatuut! De regering heeft een kleine correctie aan het aanvankelijke voorakkoord aangebracht: een kleine verhoging van de opzegtermijn voor arbeiders en een vermindering van de verlaging van de vooropzeg voor bedienden. Met op de achtergrond het groen licht aan de technische werkloosheid en aan ontslagen, met vooropzeg, en dit voor het grote deel op kosten van de sociale zekerheid!

Om de zaak te kunnen verkopen hebben de syndicale leidingen – en vooral het ACV om het IPA te doen slikken – de

vandaag 3/4e van de werknemers minder dan 1600 € netto per maand verdienen. Vandaag ontvangt een werknemer met een minimumsalaris 1150 € netto per maand. Meer dan 100 000 werknemers zitten in deze situatie. Ongeveer 400 000 anderen zitten daar nauwelijks boven! 60% Van de wettelijke pensioenen bedragen minder dan 1000€ per maand.

De vakbondsinstanties zijn zonder een duidelijk becijferde, uitgewerkte en binnen de vakbondstructuren breed bediscussieerde eisenbundel naar de onderhandelingsstafel getrokken.

Zonder een duidelijk mandaat en met een defensieve houding. “Zonder twijfel vraagt het patronaat al sinds het midden van de jaren ‘80 om de index

in te perken, de lonen te matigen, enz., wat dan resulteerde in akkoorden. Het akkoord dat nu voortligt gaat veel verder. De syndicale basis heeft het gevoel dat er een compromis werd aanvaard dat enkel vertrok van de patronale eisen”⁵

Het potentieel is groot, de wil ontbreekt...

De nationale mobilisatiedag van 4 maart, voorafgegaan door mobilisaties en heurstakingen in de provincies, was globaal gezien een succes. Het toonde duidelijk dat er een gevoel is van ‘we hebben er genoeg van’ en een grote sociale woede.

Het toont ook duidelijk het vakbondspotentieel aan, zelfs al werd dit zeer sterk beperkt door de verdeeldheid tussen het ACV en het ABVV, en zelfs binnen het ABVV, met de passieve houding van het ACOOD en het ontbreken van een officieel ordewoord voor een 24-urenstaking door de leiding van het ABVV.

Tijdens de discussie en de regeringsbeslissing over het IPA, trok de media onze aandacht op discrete contacten, enerzijds tussen CDH-minister van Tewerkstelling Joëlle Milquet en de leiding van het ACV-CSC, en anderzijds tussen Laurette Onkelinx, PS-minister voor Sociale Zaken en de leiding van het ABVV-FGTB om hen tot verantwoordelijkheidszin en sociale vrede op te roepen. Zoals onlangs Elio Di Rupo er aan herinnerde: “Er staat ons een streng beleid te wachten”⁶

Strijden om te winnen!

De mobilisaties tegen het IPA laten een bittere nasmaak achter. Eens te meer voelen vele werknemers zich bedrogen.

De ‘wandering’ die het ABVV op 17 maart organiseerde langs verschillende partijhoofdkwartieren om voorsnood die partijen aan te zetten om amendementen op het IPA goed te keuren was geen succes. Op zijn minst kan men zeggen dat het een slag in het water was. De media heeft er geen letter aan vuil gemaakt. De honden blaffen, en de karavaan trok voorbij.

En het offensief gaat door: “Vandaag is het het Europa van de banken”, zoals de vakbondsleidingen van het ACV en ABVV, en van de aandeelhouders die de sociale neergang organiseren, bij ons en elders”. Maar ze zwijgen in alle talen over de rol van de ‘linkse’ regeringen, net als de rechtse, die deze besparingsplannen in wetten gieten.

“Wij stellen ons niet langer tevreden met manifestaties-wandelingen en waarschuwingstakingen zonder vervolg”. Dat is wat vandaag meer en meer werknemers en vakbondsmensen zeggen⁷.

Laat ons solidariteit en syndikale eenheid aan de basis opbouwen om een actieplan aan de vakbondstop op te leggen. In gemeenschappelijk front, om zo krachtsverhoudingen op te bouwen die echt in verhouding staan tot de inzet. Laat ons eindelijk durven tot de finish gaan, tot de algemene staking! ■

1. *Union d'action, Tijdschrift van UCM, n°26, 21 januari 2011*
2. *Site van de SJP/LGX (www.sjp-road.be en www.lcx-logische.be); artikels over het IPA*
3. *Syndicals, n°5, 11 maart 2011, standpunt ABVV-ACV*
4. *Thierry Bodson, algemeen secretaris van het Waals ABVV, in La Presse, 1 maart 2011*
5. *Marcus Alalouf, Accord interprofessionnel: in Recue Politique*
6. *Le Soir, 11 maart 2011*
7. *Oproep tot sociaal verzet: www.sociaalverzet.be*

foto: Jean peltier

Naar een noodregering?

die de regering geacht wordt af te handelen. Het opstellen van een begroting is immers een centrale handeling voor een regeringsinhoudt. Het opleggen van een norm voor loonsligtingen evenals van een ontwerp voor de harmonisatie tussen het arbeiders- en het bediendenstatuut bij gebrek aan een interprofessioneel akkoord (verworpen door twee van de drie vakbonden) maakt klaarblijkelijk ook deel uit van de lopende zaken. Volgens de Minister van Defensie geldt dit ook voor de deelname aan de oorlog tegen Libië.

Een regering zonder de N-VA?

Niettemin heeft de elasticiteit van het begrip “lopende zaken” grenzen. Er bestaat geen enkele zekerheid dat de gunstige omstandigheden van 2011 zich in 2012 zullen herhalen. Zelfs als dit het geval zou zijn, zullen de besparingsmaatregelen zoals ze nu worden doorgevoerd, er niet in slagen om in 2015 de begroting in evenwicht te brengen, zoals geëist wordt door de Europese Commissie. Het gaat erom tegen die tijd tussen 22 en 25 miljard euro te besparen. Om dit doel te bereiken zullen er structurele maatregelen genomen moeten worden die zelfs voor een heel creatieve geest niet in het kader van de lopende zaken passen.

De voorzitter van Open VLD, Alexander De Groen, vergiste zich niet toe hij zei:

“Maar dit is een begroting om te beheren, dit is geen budget om te besparen. Deze begroting doet niets structureels. Men doet datgene wat nodig is. Punt uit”¹. In datzelfde gesprek zegt hij ook: “Kom op, het is de hoogste tijd. In bepaalde Europese landen discuteert men al over een tweede reeks hervormingen van het pensioenstelsel. Wij hebben nog altijd de eerste reeks niet doorgevoerd”². De Groen vreest dat de campagne voor de gemeenteverkiezingen van oktober 2012 met de lopende onderhandelingen zal botsen.

Mocht de N-VA haar ultimatum in de praktijk omzetten dan zou dit een voorlopig einde aan de politieke crisis kunnen stellen. De Vlaamse partijen – de CD&V voorop – hebben altijd gesteld dat ze niet in een regering zouden stappen zonder de grootste partij in Vlaanderen, de N-VA. Door zichzelf uit de onderhandelingen terug te trekken, zou de N-VA de andere Vlaamse partijen een uitkomst kunnen bieden. De weg zou dan open liggen voor de vorming van een noodregering die over dezelfde bevoegdheden als een “normale” regering beschikt en die een besparingsplan uitvoert zoals dat elders in Europa al het geval is. Maar de elkaar bestrijdende partijen zullen dan eerst tot een communautair minimumakkoord (over BHV, het statuut van Brussel en de financieringswet) moeten komen. Dat zal ook zonder de N-VA geen geringe zaak zijn.

In weerwil van wat de leiders van de partijen vandaag verklaren, blijft dan nog enkel het vooruitzicht van vervroegde verkiezingen over.

Sociaal verzet

De huidige vakbondsacties tegen het IPA en tegen het ontmantelen van de index tijschema voor het voeren van acties tegen de aankomende besparingsmaatregelen uitgewerkt te worden, zonder schrik te hebben om “de politieke vrienden” van de PS en de CD&V voor het hoofd te stoten. Daarom is de SAP gestart met een Oproep tot sociaal verzet en ondersteunt zij alle gelijkwaardige initiatieven. ■

1. *Libre Belgique van 19 en 20 maart 2011*
2. *Idem*

De strijd voor de heropname van de 5 gaat door

→ door Guy Van Sinooy

Op 3 september 2010 werden de 5 vakbondssecretarissen van de sector industrie van BBTK Brussel-Halle-Vilvoorde (Eric Van der Smissen, Bernadette Mussche, Hendrik Vermeersch, Ria Ceraulis en Martin Willems) door het Federaal Secretariaat van BBTK en bloc ontslagen wegens "een ernstige fout".

Dit ontslag is onwettelijk want niets wat de vijf ontslagenen hebben gedaan, verrechtvaardigt het invoeren van een ernstige fout. Talrijke protestacties in de vakbondsrangen en universitaire middelen zagen het daglicht om het willekeurige en onwettelijke karakter van de ontslagen te hekelen. Door zich vast te klampen aan de beginsituatie die zij eind september hadden ingenomen, gedragen de belangrijkste leidinggevende figuren van BBTK-federale meer bepaald Edwin Dedeyn en Myriam Delmée, zich als vulgare "schoffertige" bevestigingsleiders die vakbondsafgevaardigden ontslaan die zij als te strijdbaar beschouwen.

Een mobilisatie die stand houdt

Bovenop de strijd voor de reintegratie van de 5 kameraden, is dit gevecht cruciaal want de houding van het federaal secretariaat van BBTK brengt heel het ABVV in diskrediet. Want hoe de willekeurige ontslagen van vakbondsafgevaardigden in de bedrijven bekampen als de nationale leiding van BBTK het slechte voorbeeld geeft?

De strijd gaat echter door. Voor eerst omdat de willekeurige ontslagen secretarissen verder syndicaal militanter en contact houden met de vakbondsafvaardigingen van hun sector en zich naast de bedrijven begeven om de vakbondsafgevaardigden bij te staan als zij worden geconfronteerd met herstructureringen of door de patronen onder druk worden gezet. Verder omdat de mobilisatie verder gaat op alle vergaderingen van

het Uitvoerend Comité van BBTK BHV, de enige instantie die de 5 hun vakbondsmandaat kan ontnemen en door wie zij verkozen zijn. Tijdens deze maandelijkse vergaderingen van het Uitvoerend Comité van BBTK BHV verdringen zich tientallen vakbondsactivisten zich aan de deur om de heropname te eisen.

Op 26 januari was er een algemene vergadering van de "diensten" van BBTK BHV. Zij verenigt de BBTK-afgevaardigden in de dienstenbedrijven van de regio Brussel-Halle-Vilvoorde (handel, financiën, industrie en social profit). Deze vergadering eiste, tegen het advies in van de nationale leider die op de vergadering aanwezig was, dat er werd gesproken over de affaire van de 5 ontslagen vrijgestelden. De vergadering eiste dat men twee van de betrokken vrijgestelden zou horen die buiten parafletten aan het uitdelen waren. Nadat zij hun uitleg hadden gedaan, met vragen en antwoorden, en na ook vrijgestelden aanhoord te hebben die de beslissing van federaal steunden, nam de vergadering een motie aan die unaniem door alle aanwezige afgevaardigden werd gestemd (meer dan 50 afgevaardigden) die de reintegratie van de ontslagen vrijgestelden eiste.

Een typisch patronale houding verwerpen

Langs de andere kant deelt Mateo Alaluf, een befaamd universitair in arbeidssociologie, op een zeer duidelijke manier een speldenprik uit aan de federale leiding van BBTK door in het blad *Politique* te stellen dat: "De beslissing om af te danken zonder rekening te houden met de instanties die de vijf bestendige secretarissen van de industrie gemandateerd hebben, heeft echter een grote draagwijdte. Wanneer de vakbond zich aldus gedraagt ten opzichte van zijn vrijgestelden, welke legitimiteit heeft hij dan nog om zich te verzetten in de ondernemingen tegen de willekeurige

ontslagen waarvan werknemers en syndicale afgevaardigden dagelijks het slachtoffer zijn? Kan die vakbond een discours geloofwaardig maken in de bedrijven, terwijl binnen de oogen rganisatie de praktijken vloeken met dit discours? Het patronaat kan dit precedent gebruiken, en doet dit trouwens bij de geweldadigheden en pesterijen in het bedrijf Mac'Vac. Het uangedrag van de bedrijfsleiders dient als voorbeeld voor het VBO om weer eens de bescherming van de syndicale afgevaardigden in het algemeen aan te vullen. Syndicale praktijken die hun uitleg hadden gedaan, met vragen en antwoorden, en na ook vrijgestelden aanhoord te hebben die de beslissing van federaal steunden, nam de vergadering een motie aan die unaniem door alle aanwezige afgevaardigden werd gestemd (meer dan 50 afgevaardigden) die de reintegratie van de ontslagen vrijgestelden eiste.

De voogdij van de BBTK B-H-V zou dit geschil kunnen regelen door de ontslagen vrijgestelden, zonder gezichtsverlies, toe te laten hun vakbondsactiviteit verder te zetten. Dergelijke ontknoping is onwaarschijnlijk in een privaat bedrijf waar zulke problemen traditioneel afgewikkeld worden door het ontslag te verzilveren.

Is reintegratie daarentegen, geen syndicale eis? Dit is een gelegenheid om te tonen dat de vakbond zich niet gedraagt zoals het patronaat dat hij bestrijdt, en zelf wel in staat is zijn interne conflicten op te lossen zonder brutale middelen. Dit zou een elegante manier zijn om een conflict te beëindigen dat de vakbond dreigt te ondermijnen.

Op dergelijke wijze bandelen, zou ertoe leiden dat ontslagpraktijken niet meer als een banaal feit passeren, terwijl de werkgevers deze juist wel willen bandiseren." ■

Foto: Guy Van Sinooy

Strijden om te winnen!

OPROEP TOT SOCIAAL VERZET

Wij hebben genoeg van een almachtig patronaat dat baadt in zijn winsten, geen belastingen betaalt, ons doet creëren, onze lonen blokkeert en de planeet naar de verdoemenis helpt.

We hebben er genoeg van om inzetbaar, uitbuitbaar, wegwerpbare en "tijdelijk" te zijn.

Wij zijn gerevolteerd door de bankiers die gesmeekt hebben om gered te worden door de gemeenschap en nu willen dat wij het gat van 25 miljard € in het staatsbudget vullen.

We hebben genoeg van die partijen die in vuur en vlam staan over BHV maar zich tegelijkertijd verstoppen achter "de markten" om nog meer besparingen op te leggen – via de federale deur of het gewestelijk venster.

Wij verwerpen het nationalisme evenzeer als autoritaire ontsparingen zoals een "noodgeving" ten dienste van het patronaat.

Wij verwerpen het Europa van het kapitaal dat onze sociale rechten vernietigt.

We zijn ongerust over onze pensioenen, onze sociale zekerheid, de indexering van onze lonen en uitkeringen, onze openbare diensten. Wij willen dat het gewest radicaal van schouder wordt veranderd: respect, solidariteit en gelijkheid, waardige arbeids – en levensomstandigheden.

We weten dat we daarvoor moeten strijden, zoals ook onze grootouders hebben gestreden. **Het is het moment. We weten wat we willen:** dat de schrik van kamp verandert. Wij willen strijden om te winnen. We weten dat het gevecht lang zal duren. Onze tegenstanders en zijn machtig en ze hebben ons verdeeld. Maar wij zijn met velen. De volkeren van Tunesië en Egypte herinneren er ons aan dat het mogelijk is om zich samen te verzetten, zich te organiseren en te winnen.

Wij, ondergetekenden, engageren ons om dit Manifest te verspreiden en conform deze principes te handelen, op elk niveau, met alle middelen die ons ter beschikking staan. Vele kleintjes maken één grote. Het is

enkel als we verenigd zijn en vastberaden in het verzet dat we de stem van de werkende bevolking kunnen laten horen."

Wij Willen:

1) dat de vakbonden hun rol vervullen en hun plaats terugvinden: op straat, zonder schrik te hebben dat ze hun politieke "vrienden" in de verlegenheid gaan brengen;

2) dat de vakbonden in gemeenschappelijk front een Operatie Waarheid organiseren over wat gestolen werd van de werkende bevolking en de gevolgen hiervan op ons leven;

3) ons niet langer tevreden stellen met makke betogingen en waarschuwingen zonder vervolg. Wij willen een echt actieplan om antikapitalistische, sociale en ecologische noodmaatregelen af te dwingen.

De oproep kan getekend worden op www.sociaalverzet.be. Wil je meewerken? Stuur een mailtje naar info@sociaalverzet.be

Oskar Lafontaine van "Die Linke" steunt de "Oproep tot sociaal verzet"

Na afloop van de conferentie "Crisis & Economic Governance", georganiseerd door de Europese parlementaire groep van "Die Linke" Oskar Lafontaine in het gebouw van de Rosa Luxemburgstichting. Tijdens onze ontmoeting hebben wij hem verteld over de "Oproep tot sociaal verzet". Hij was bijzonder blij te horen dat reeds honderden vakbondsmensen de oproep hebben ondertekend. Hij twijfelde dan ook geen moment om de oproep te ondertekenen. Hij gaf ons nog de boodschap mee dat het voor België absoluut geen zin heeft dat er verschillende linkse partijen en groepen naast elkaar blijven bestaan en dat hij hoopt dat een engemaakte linkse ecologische partij het daglicht zou zien. ■

Europees Hof Voor de Rechten van de Mens veroordeelt Belgisch asielbeleid

→ door David Baete

Op 21 januari 2011 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) een uitspraak gedaan in de zaak MSS tegen België en Griekenland. MSS is een Afghaanse asielzoeker die in februari 2009 via Griekenland naar België reisde. In het kader van de Dublin verordening, dat er voor zorgt dat enkel het eerste land waar een asielzoeker Europa binnenkomt bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag, stuurde België de Afghaanse vluchteling terug naar Griekenland. Dit gebeurde ondanks een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). In Griekenland kwam MSS eerst in een detentiecentrum terecht en vervolgens moest hij op straat overleven. De Griekse autoriteiten hebben tot op heden zijn asielaanvraag nog niet beoordeeld.

Het is reeds lang geweten dat Griekenland asielzoekers zeer slecht behandelt, maar ondanks talrijke rapporten van mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International heeft België de laatste jaren tientallen vluchtelingen teruggestuurd naar Griekenland. Nu wordt voor het eerst een land veroordeeld omdat het asielzoekers naar Griekenland terugstuurt. Zowel België als Griekenland worden in het arrest veroordeeld voor onmenselijke behandeling en gebrekkige rechtsbescherming van asielzoekers in het kader van de Dublin verordening. Enerzijds oordeelt het mensenrechtenhof dat België het verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling (Art. 3 EVRM) geschonden heeft door de Afghaan terug te sturen naar het onveilige Griekenland. Anderzijds veroordeelt het Hof België voor een schending

van het recht om in beroep te gaan (Art. 13 EVRM). De RVV was namelijk volgens het Hof geen nuttig rechtsmiddel omdat MSS ondanks het beroep naar Griekenland teruggestuurd werd.¹

Mensenrechten met de voeten getreden

Met andere woorden, de Belgische autoriteiten wisten of hadden moeten weten dat de asielaanvraag van MSS niet serieus zou worden onderzocht door de Griekse autoriteiten, dat hij in slechte detentieomstandigheden terecht zou komen, overgeleverd aan de willekeur van agressieve politieagenten of werkgevers die van zijn precair statuut profiteren. De Belgische opvangcrisis in gedachten heeft deze achteuloze houding van de Belgische autoriteiten niet te verwonderen. In die zin is de argumentatie van het EHRM belangwekkend. Anderzijds legt het arrest de ineffectiviteit van het Dublinsysteem bloot. Deze is namelijk gebaseerd op de verkeerde veronderstelling dat alle Europese landen de mensenrechten respecteren. Onderzoek wijst namelijk uit dat een Iraakse vluchteling in Griekenland zo goed als geen kans maakt op asiel, terwijl dezelfde vluchteling in Duitsland 77% kans maakt op asiel. De erkenningsgraad voor het vluchtelingenstatuut varieert in andere landen zelfs van 0% naar 90%.

Aangezien de druk van de asielstroom vooral komt te liggen bij de lidstaten aan de buitengrenzen van de EU is dit systeem fundamenteel onrechtvaardig voor asielzoekers. Omwille van de geografische ligging is Griekenland de grootste toegangspoort voor vluchtelingen uit Irak en Afghanistan, de landen die het meest vertegenwoordigd zijn in de landen van herkomst van Belgische asielaanvragers. De vrije keuze van deze asielzoekers om

mensenrechterend bestaan te lijden en eisen een minimale werknemersbescherming en levensstandaard.²

Instrumentalisering door nationalistisch rechts

Maar in plaats van onze solidariteit met deze vluchtelingen te betuigen en het respect en de toepassing van de mensenrechten door onze beleidsmakers te eisen laten we ons door dezelfde beleidsmakers vangen. Want in plaats van een beleid uit te werken dat voor iedereen in onze maatschappij een draagvlak creëert met degelijk werk, betaalbare huisvesting, openbare diensten zoals gezondheidszorg en onderwijs slagen deze beleidsmakers er stap voor stap in ons te doen geloven dat immigratie niet de oorzaak is van de afbouw van ons sociaal beleid. Vluchtelingen zouden er voor zorgen dat we er niet te veel mensen gebruik van maken waardoor de beschikbare middelen schaars worden. In de naam van realisme willen deze beleidsmensen ons doen geloven dat we immigranten gewoonweg niet kunnen ontvangen. Dit zou het draagvlak van onze maatschappij in gevaar brengen en leiden tot massale werkloosheid.

Hoewel deze stelling logisch klinkt wordt ze door empirisch onderzoek duidelijk weerlegd. De stijging van de bevolking naar aanleiding immigratie zorgt voor een stijging van de nationale consumptie van goederen en diensten, en dus ook van de productie. Immigratie heeft dus geen impact op het bruto binnenlands product per inwoner. Globaal gezien heeft immigratie dus ook geen invloed op de lonen en de werkloosheid. Er kan worden tegengeworpen dat er een stijging van de werkloosheid en een neerwaartse druk op de lonen plaatsvindt voor autochtone werknemers die in rechtstreekse concurrentie staan met immigranten op de arbeidsmarkt. Dit vertaalt zich echter niet in de statistieken omdat de concurrentie tussen autochtone werknemers en immigranten laag is. Enerzijds werken immigranten in sectoren die niet in concurrentie staan met andere sectoren waarin autochtonen werkzaam zijn en anderzijds werken ze voornamelijk in knelpuntheroepen. Ze nemen dus het werk niet af van autochtonen maar verminderen de potentiële aanwerving van autochtonen in deze sectoren. Maar aangezien immigratie globaal gezien en proportioneel werk creëert zullen deze autochtone werknemers makkelijker in andere sectoren zoals de openbare diensten of de handel werk vinden.³

De instrumentalisering van het migratiedebat is dus een handige manier om politieke spanningen te beheersen. Beleidsmakers gebruiken het als antwoord op de angst voor achteruitgang dat ervaren wordt door categorieën die het meest bedreigd worden door de economische crisis. De ware bedreiging voor de arbeidsloosheid en de lonen zit niet in de immigratie maar in het zwartwerk, dat aangewakkerd wordt door de clandestiene immigratie. De moeilijkheid om verblijfsdocumenten te verkrijgen dwingt migranten om te werken zonder dekking door de sociale zekerheid en zonder afdwingbare rechten. Hoe meer arbeiders met dit precair statuut werken, hoe groter de neerwaartse druk op het globale arbeidsstatuut, wat enkel de werkgemers ten goed komt.

Het is de speculatie van kapitaalbezitters die er voor gezorgd heeft dat we ons vandaag in een economische crisis bevinden die grote armoede en onzekerheid tot gevolg heeft. Het is omwille van de redding van de banken en het verzekeren van de winsten dat we vandaag massaal op onze publieke uitgaven zullen moeten besparen. En zolang geen enkele beleidspartij dit duidelijk durft te benoemen en er naar te handelen zullen rechts-nationalistische

partijen geen moeite hebben om de aandacht af te leiden naar een zondebok. Zo verlep het in het verleden en zo verloopt ook vandaag. Nationalistisch rechts zal zich niet inhouden om op basis van deze visie de opsluiting en uitdrijving van vluchtelingen op te drijven. Dit is nu al zichtbaar in de door de NVA ingediende wetsvoorstellen. Wat men moet begrijpen is dat rechts er alle belang bij heeft om via de opsluiting en de criminalisering van vluchtelingen een negatieve visie te verspreiden en een bepaald beeld te onderhouden over 'de vreemdeling'. Door een klimaat van angst en een terugplooi op zichzelf te creëren slagen ze er namelijk in de objectieve en terecht gevoelens van ongenoegen die de bevolking dagelijks ervaart handig af te leiden van de werkelijke oorzaken van hun problemen. ■

1 <http://cnisbip.echr.coe.int/hp/197/view.asp?action=html&documentId=580339&portal=bbm&source=externaldocuments&table=K59A27D8B86142B901C1160E4398649>

2 <http://en.contra.info.aspx.net/2011/01/25/nationwide-hunger-strike-of-300-immigrants-on-25-january/>

3 *Pour une politique ouverte de l'immigration; Atac; Editions Syllepse, Paris, octobre 2009.*

Foto: Jean Pelletier

Le Pen boekt nu al zege, dankzij Sarkozy

→ door Freddy De Pauw

Marine Le Pen, de nieuwe voorzitter van het uiterst-rechts Front National (FN), maakt een goede kans om bij de presidentsverkiezingen volgend jaar de tweede ronde te halen. De vraag is dan wie haar tegenstander wordt, huidige president Nicolas Sarkozy of een kandidaat van links.

Maar voorlopig haalt het FN al grotere tennissen zijn slag thuis, want op het Ellysée geeft uiterst-rechts meer en meer de toon aan. Na het faliekant afgelopen debat over de 'identiteit nationale' volgt dat over de plaats van de godsdiensten – in feite de islam – in de Franse Republiek. Telkens weer komen op de molen van het FN dat zo de politieke agenda bepaalt.

De kantonale verkiezingen van 20 en 27 maart hebben al de toon gezet. Meer dan de helft van de Franse kiezers is niet gaan stemmen, twintig procent minder dan bij vorige gelijkaardige verkiezingen. Niet alleen de rechtse UMP van Sarkozy verloor veel stemmen, ook de socialistische PS verloor in stemmen en percentage (nu 25%), terwijl de groene coalitie van Europe Ecologie-Les Verts en het Front de gauche (commununistische PCF en Parti de gauche)

het iets beter deden (respectievelijk ca 8 en 9 % van de stemmen). Maar het front National haalde ondanks de lage opkomst wel meer stemmen (nu 15%).

Peilingen blijven Marine Le Pen rond 20% of meer van de stemmen geven. Daarmee zou ze hoe dan ook bij de top drie zitten en is een herhaling van april 2002 mogelijk. Toen stak Jean-Marie Le Pen in de eerste ronde de socialistische kandidaat Lionel Jospin voorbij, zodat de tweede ronde een duel werd tussen president Jacques Chirac en Le Pen. Waarbij links opriep om het FN de weg te versperren zodat Chirac niet meer dan 80% werd herkozen.

Ni-ni

De strategie van Sarkozy is nu een herhaling van zijn campagne in 2007: een doorgedreven rechts populisme, de kiezers van het FN zoveel mogelijk bekoren met straffe taal over criminaliteit

en immigratie. Op die manier kon hij het FN zelf toon terugdringen tot 10 procent en de stemmen bij de zijne tellen in de tweede ronde.

Na de eerste ronde van de kantonale verkiezingen (20 maart) kwam dat duidelijk naar voren: Sarkozy en Jean-François Copé, de nieuwe baas van de UMP, gaven de richtlijn "ni-ni" voor het geval er in de tweede ronde een duel links tegen FN was. Ni FN, ni "front-republicain", noch voor het FN, noch voor links oproepen. Zelfs eerste minister François Fillon vond dat al te gortig en vond dat alles moest worden gedaan om het FN te verslaan. De centrumpolitici, aan gevoerd door Jean-Louis Borloo, slikten dat niet en zegden onomwonden dat zij in het geval van een duel tussen PS en FN voor de socialist zouden stemmen.

In feite gaven Sarkozy en co carte blanche aan de rechtse kiezers om dan toch maar een kandidaat van het FN te kiezen boven een socialist. Met de ni-ni stellen ze links en het FN op dezelfde voet, en daar ze hun kiezers "de vrijheid laten", waarom dan niet de linkse oppositie een strafdeling geven?

Codeau

Deze ni-ni en het debat rond de islam zijn even zovele cadeaus aan Le Pen en haar FN. Dat FN voert campagne tegen wat het de UMP's noemt, de UMP en PS zijnde de partijen van het establishment waar geen goeds van te verwachten valt. Het FN scoort hoog in de streken die zwaar getroffen zijn door de desindustrialisatie, waar werkloosheid en verpaupering hoogtij vieren. Het FN dient zich daar, met succes, aan als de partij die strijdt tegen een mondialisering die Franse jobs kapotmaakt, tegen een Europese Unie die de openbare diensten ontmantelt, tegen de Euro waar van de verdediging wordt ingeroepen voor sociale afbraakmaatregelen... Het profiteert er volop van de quasi afwezigheid van de PS op dien terreinen.

Sarkozy's omgeving

De centrumpolitici van de regering-meerderheid raken elke dag meer en

Marine Le Pen

meer gefrustreerd, vooral omdat het tot hen doordringt dat Sarkozy hel liever kwijt dan rijk is. In de UMP geven groepen als 'la Droite Populaire' meer en meer de toon aan, wetende dat zij in regering en het Ellysée sterke relaks hebben.

Sarkozy beklemtoonde die rechtse radicalisering met zijn regeringswijziging in februari. De belangrijkste adviseur uit het Ellysée, Claude Guéant, werd minister van Binnenlandse Zaken en Immigratie. Niet dat zijn voorganger, Brice Hortefeux, een voorbeeld van gematigdheid was, de man werd veroordeeld voor racistische uitspraken en was daarom niet houdbaar. Bovendien was zijn balans in de misdaadbestrijding niet briljant, maar dat was die van zijn voorgangers, onder wie Sarkozy zelf, evenmin. Als nieuwe minister drukte hij erop dat de betrokken diensten er moeten voor zorgen dat dit jaar effectief 28.000 illegalen worden uitgezonden.

Het is een cynische gok van Sarkozy. Het resultaat is alvast dat de grenzen tussen zijn rechtse UMP en het FN steeds meer vervagen. Het FN oogst bovendien de vruchten van zijn werk op terreinen die links liet braak liggen, vooral in de afgetakelde industriegebieden waar de slachtoffers van de crisis oer hebben naar de simpele boodschap van het FN dat valse zondebokken aanwijst, terwijl de grote linkse partij, de PS, al te zelden de echte verantwoordelijken aanwijst – want dan zou ze ook de vinger moeten uitsteken naar het IMF, instrument van die kapitalistische mondialisering. Geleid door Dominique Strauss-Kahn, een van haar kandidaten voor de presidentsverkiezingen van volgend jaar. ■

Revoluties in de Maghreb en het Midden-Oosten

Een democratische tsunami

→ door Jean Peltier

Het is een waarheid als een koe: absoluut niemand verwachtte er zich eind 2010 aan dat de zelfmoord door zelfverbranding in een kleine provinciestad in Tunesië van een jonge gediplomeerde, door werkloosheid gedwongen tot een bestaan als ambulante verkoper, constant afgeperst en lastiggevallen door de politie, zou uitlopen op een massa-beweging die zo krachtig was dat ze omper drie weken later zou uitlopen op de vlucht van president-dictator Ben Ali. En nog minder dat de volksopstand in Tunesië het epicentrum zou worden van een ware democratische tsunami die op drie maanden de ganse Arabische wereld zou overspoelen, van Marokk tot Irak, onderwijl een andere president-dictator voor het leven onvergoeënd (Moerabak in Egypte), verschillende tronen en presidentiële paleizen aan het wankelen brengend (Jemen, Bahrein...) en een westerse militaire interventie in Libië uitlokkend.

Met dit dossier willen we een poging doen te begrijpen waarom en hoe de Arabische wereld is ontloft, en – vooral – hoe en onder welke voorwaarden deze Arabische revoluties kunnen uitlopen op echte democratische en sociale revoluties.

Niet de eerste keer...

Het is niet de eerste keer in de geschiedenis dat zulke kettingreactie optreedt. In 1989 duurde het maar vijf maanden om bijna alle bureaucratische systemen in Oost-Europa te doen ineenstorten. Een jaar later leidde eenzelfde zucht naar vrijheid tot de val van een ganse reeks dictators in West-Afrika.

Toch zijn de huidige Arabische revoluties opmerkelijk door de snelheid en de omvang waarmee ze zich ontwikkelen. Natuurlijk wordt dit proces vergemakkelijkt door de gezamenlijke taal die door de meeste inwoners van de regio wordt gesproken of minstens begrepen (het Arabisch), door de gemeenschappelijke religie van het gros van de bevolking (de Islam), een lange "gedeelde" geschiedenis (gedurende 12 eeuwen maakte het leeuwendeel van de Arabische wereld deel

REVOLUTIES IN DE MAGHREB EN HET MIDDENOOSTEN
SOLIDARITEIT MET DE VOLKEREN IN STRID
www.ayprod.be 049 201 7631

uit van een aantal Arabische rijken en later het Ottomaanse rijk). Deze relatieve eenheid werd echter in de 19e en 20e eeuw gebroken door de kolonisatie (in de eerste plaats Frans en Engels), die de Arabische wereld heeft opgesplitst. De anti-koloniale bewegingen in de jaren 1950-1960 bereoerden de ganse regio, maar liepen uit op de toestandkoming van onafhankelijke staten op basis van de koloniale opdeling. De paar latere pogingen tot eenmaking van verschillende staten mislukten. Ook de Arabische Liga heeft nooit meer eenheid in de regio tot stand gebracht. Op het politieke vlak ruimen de democratische verworvenheden zoals ze uit de anti-koloniale strijd waren voortgekomen snel de plaats voor het instellen van dictatoriale regimes. De wereldwijde rivaliteit tussen de VS en de USSR leidden bovendien tot bijkomende politieke fragmentering tussen pro-westerse regimes en "nationalistische" regimes die zich in heel wat gevallen betopen op een wel zeer etatistisch en autoritair "socialisme", regimes die al dan niet met overtuiging de USSR steunden.

Wat is er veranderd?

De mondialisering van de economie, en de versnelling waarin dit proces is terechtgekomen sinds de val van de Sovjet-Unie twintig jaar geleden heeft een nieuwe basis gecreëerd voor de huidige bewegingen. Zonder de voordelen en de bescherming die ze haalden uit de steun van de USSR, werden de nationalistische regimes op hun beurt gedwongen zich voluit in te schakelen in de wereldwijde economie en de internationale handel, de multinationals binnen te halen, hun economieën te privatiseren, enz.

De vrouwen in de eerste linie

→ door Céline Cauchon

De aanwezigheid van vrouwen vooran in de sociale, democratische en revolutionaire bewegingen in de Arabische wereld is erg opmerkelijk. Hun rol werd dan ook hier opgemerkt, en roept heel wat belangrijke bedenkingen op.

Aan de ene kant is hun actieve betrokkenheid bij deze processen een kaakslag voor de seksistische en racistische stereotypen die diep verankerd zijn. Stereotypen die min of meer bewust en min of meer aanvaard zijn... Enkel dat al is een geweldige frisse wind voor de feministische, antiracistische en anti-imperialistische strijd, over de grenzen heen.

Aan de andere kant brengen ze door hun actieve rol in de beweging de

noodzaak aan om de feministische eisen volop te integreren in de de revolutionaire processen. Zij actualiseren en concretiseren daarmee het bekende motto "Geen revolutie zonder vrouwenbevrijding, geen vrouwenbevrijding zonder revolutie".

Taboes durven doorbreken

Er is op zich niets verrassend aan dat minstens een deel van de vrouwelijke helft van de actieve bevolking deelneemt aan de revolutionaire processen. Integendeel, zij ondergaan tegelijkertijd zowel de kapitalistisch uitbuiting als de patriarchale onderdrukking, zonder daarbij het racisme en het imperialisme te vergeen.

Vaak zijn het daarom de vrouwen die het meest geneigd zijn om in opstand te komen. Asma Mahfouz, een jonge

Egyptische internetactiviste, belichaamt dit verzet zeer goed. Haar aangrijpende oproep, die in ruime mate op het internet werd verspreid en bekeken, heeft sommige van haar landgenotes ervan overtuigd om naar het Tahrirplein af te zakken op de cruciale momenten die geleid hebben tot de val van president Moebarak.

Maar vrouwen moeten ook meer drempels overwinnen om de stap te durven zetten, om vol te houden en echte sociale en democratische rechten af te dwingen. In Libië of in Jemen hebben zij bijvoorbeeld echt taboes moeten doorbreken om zich openlijk te kunnen uitspreken en op straat te komen. Zoals de Jemenitische militante Tawakoul Karman onderstreept: "De revolutie heeft vooral tot doel het regime om te werpen. Maar

ze maakt het eveneens mogelijk om een einde te maken aan archaische tradities, waarbij vrouwen in huis en buiten het politieke leven moeten blijven".

Natuurlijk bouwen revoluties zich onder meer op met en door de vrouwen. Uiteraard moest men niet op de revolutionaire stroomversnelling van begin 2011 wachten opdat de vrouwen van het Maghreb en het Midden-Oosten zich engageerden in de feministische, sociale en democratische strijd. In 1961 hadden de Tunesische vrouwen reeds door hun eigen acties het recht op abortus verkregen (dertig jaar voor België!). Maar ondanks hun moed en vastberadenheid zijn deze revolutionaire vrouwen, net als zovelen in "het Zuiden", de eerste om "vergeten" te worden in het collectieve geheugen.

Voor het volk en voor de vrouwen

Wanneer sommige vrouwen in de schijnwerpers van de revoluties verschijnen, interpellieren zij ons allemaal. Ze doorpakken daarmee het belachelijke, traditionele en naïeve beeld van de gehoozame, onderdanige en machteloze vrouw.

Wanneer de vrouwen van de Maghreb en het Midden-Oosten, met of zonder hoofddoek of niqaab, op de voorgrond treden, vernietigen zij verwerpelijke theorieën zoals "de schok der beschavingen". Theorieën volgens dewelke de Islamitische volkeren quasi genetisch tot dictaturen veroordeeld zijn en vrouwen onvermijdelijk onderdanig zijn, machteloos tegenover het doorgedreven machismo.

Door zelf hun ontvoogding in handen te nemen, tonen zij eveneens de mislukking aan van pogingen om het feminisme te instrumentaliseren, zoals de zogenaamde "bevrijding van de vrouwen" die als uitvlucht werd gebruikt om de oorlog in Afghanistan te rechtvaardigen.

Behalve hun wereldwijd inspirerende voorbeeld en de steun die dit betekent voor de feministische, antiracistische en anti-imperialistische strijd, spelen deze vrouwen een wezenlijke rol in de verdieping en verbreding van de revolutionaire processen in de Arabische wereld zelf. Zoals zij het bewezen op 29 januari in Tunesië of op 8 maart op het Egyptische Tahrirplein, komen zij niet alleen op voor de sociale en democratische

rechten van het gehele volk, maar ook voor hun specifieke rechten als vrouw.

De omvang van de vrouwenrechten is natuurlijk verschillend in de verschillende landen in de regio. Maar geïnspireerd en aangemoedigd door de revolutionaire energie van de laatste maanden, eisen ze allemaal een verbetering van hun statuut, doorheen de afschaffing van de ouderlijke voogdij op de vrouwen, de vrije toegang tot werk, het eind van het seksistische geweld en de seksuele vernederingen, enz.

Het spreekt voor zich dat als de eisen van de vrouwen niet in de huidige revolutionaire bewegingen in aanmerking worden genomen, deze geen enkele kans hebben om een radicale verandering van de samenleving tot een goed einde te brengen. Het gaat er dus om deze belangrijke uitdaging op te nemen, die niet te verschuiven naar later maar nu ten volle aan te grijpen op het moment dat de revolutie zich nog volop ontwikkelt. ■

www.youtube.com/watch?v=4817bgKZVpQ&feature=related.

Foto: Guy Van Sijoy

De sleutelrol van de arbeidersklasse in Tunesië en Egypte

→ door Ataulfo Riera

Zowel in Tunesië als in Egypte richten de meeste media hun aandacht op de rol van de jeugd en middenklassen die gebruik maakten van Internet en haar sociale netwerken'. Dit beeld strookt slecht met de werkelijkheid. Het verbergt vooral de doorslaggevende rol die de arbeiders als klasse hebben gespeeld bij het wegjagen van Ben Ali en bij de uiteindelijke duw om Moebarak buiten spel te zetten in Egypte. De diepe sociale verzueringen van deze revolutionaire processen blijven hierdoor onderbelicht.

In beide landen waren het de strijdbewegingen van loontrekkenden, in het Gasfa-mijngebied in Tunesië in 2008, en in de textielbedrijven van Mahalla in 2006 in Egypte, die de weg plaveiden voor de revoluties die nu aan de gang zijn.

De vakbond terug in handen nemen in Tunesië

In Tunesië telt de vakbond UGTT (Union Générale des Travailleurs de Tunisie/Algemene Unie van Arbeiders van Tunesië) zo'n 500.000 leden en vervult ze eigenlijk de rol van een arbeiderspartij met massa-aanhang. Ondanks de openlijke collaboratie van haar leiding met de dictatuur van Ben Ali, speelden de basis en de regionale en lokale afdelingen van de UGTT een leidende rol in de ontknoping en coördinatie van de revolutie die in december 2010 uitbarste. In sommige plaatsen nam de vakbond het initiatief tot betogingen en leidde ze de beweging, waarbij de vakbondslokalen het vertrekpunt voor deze betogingen waren. In de minstad Redeyef is het UGTT-lokaal vandaag het werkelijke machtscentrum. De politie en de meeste overheden namen de wijk, de stad wordt beheerd door Volksraden...

Op andere plaatsen betoogden arbeiders en basissyndicalisten voor de lokale UGTT-zeils om de algemene

staking te eisen. Door te steunen op de volksmobilisatie kon de linkervleugel in de vakbond de koers van de leiding winnen, een leiding die nog probeerde te dienen als reddingsplan voor de dictator. Hierdoor hield de UGTT over naar de revolutie. De linkervleugel zette het uitvoerende comité van de vakbond aan om de eerste regionale algemene stakingen te steunen en om op te roepen tot de algemene staking in Tunis voor 14 januari, wat tot de vlucht van de dictator leidde. "Revolutionair links, ondanks haar zwakheden en verdeeldheid, was zeer goed ingeplant in de verschillende structuren van de UGTT, en speelde een doorslaggevende rol in de koerswijziging", aldus Fathi Chamkhi, antikapitalistisch militant en andersgelobd.

Net na de vlucht van Ben Ali was het opnieuw de syndicale basis die 3 UGTT-ministers in de eerste voorlopige regering Ghannouchi dwong af te treden. De leiding van de vakbond trachtte daarna de controle terug in handen te nemen door de 'legitimiteit' van deze 'herschikte' regering te erkennen. Maar eind februari werd de leiding van de UGTT gedwongen opnieuw onder druk van haar basis en krachtige mobilisaties, en in een context van talrijke stakingsbewegingen die ze niet controleert – om op te roepen tot het aftreden van de Eerste Minister, afkomstig van het Oude Regime. Dit opende de deur voor een proces dat oproept tot een Grondwetgevende vergadering.

Een nieuw onafhankelijk syndicalisme opbouwen in Egypte

Zoals in Tunesië werd het actuele proces in Egypte vormgegeven door meerdere golven van arbeidersstrijd. De de basis van de 6 april-Beweging die een belangrijke rol speelde in de ontknoping van de revolutie van 25 januari 2011. Zoals

Hossam el-Hammalawy, blogger en Egyptisch revolutionair socialistisch militant verklaart: "De arbeiders hebben de langste en meest ondersteunde stakingsgolf georganiseerd in de Egyptische geschiedenis sinds 1946, die begon met de staking in Mahalla in december 2006. De laatste drie jaar was er elke dag wel eegens een staking in een bedrijf. Deze stakingen waren niet enkel economische stakingen maar hadden ook een politieke inhoud. (...) Vanaf dag één van onze opstand nam de arbeidersklasse deel aan de manifestaties. Maar de werkers namen eraan deel als 'betogers' en niet noodzakelijk als 'arbeider' – wat betekent dat ze er niet op onafhankelijke wijze bij betrokken waren".

Maar vanaf 6 februari hamende het regime zelf erop om terug tot de normalisering over te gaan en terug aan de slag te gaan. Dit leidde tot een draai waarbij het Egyptische proletariaat stelselmatig op het voortoneel verscheen. De ene na de andere stad kwam in de greep van stakingen en bedrijfsbezettingen. Zoals in elke arbeidersstrijd tegen een dictatuur zijn de sociale eisen rond lonen en arbeidsomstandigheden nauw verbonden met eisen rond syndicale democratische vrijheden, tegen een corrupt en parasitair regime dat de rijkdommen enkel voorbehoudt voor een kleine elite en de overgrote meerderheid van de bevolking onderdrukt in armoede.

Vanaf 9 februari veralgemeende de stakingsgolf over het hele land waarbij de eerste drie van het regime onafhankelijke vakbonden een actieve rol speelden (die van de belastingministers, gezondheidsfunctionarissen en die van de gepensioneerden). Op 30 januari hadden ze de eerste Egyptische Federatie van Onafhankelijke Vakbonden opgericht. Maar wat ongetwijfeld het meest doorslaggevend was bij de val van Moebarak, was de stakingsbeweging die de arbeiders van de Suez Canal Company in Suez, Port-Saïd, Ismailia vanaf 10 februari

startten. Het Suezkanaal is een belangrijke bron van buitenlandse deviezen voor Egypte en er passeren dagelijks anderhalf miljoen olietankers. Door dit kanaal lam te leggen zouden olietankers gedwongen zijn via Afrika te varen en dus hun route te verlengen, wat een impact op de prijs van olie en alle handelsverrichtingen in Europa en de wereld zou hebben gehad.

Welke perspectieven?

Zoals in Tunesië, en ondanks de weerstand van de aan de macht zijnde militaire junta en de welgestelde klassen, veroorzaakte de val van Moebarak een geweldige uitbarsting aan sectorale vrijheid was die gedurende heel lange tijd verhindert en verstikt. Die arbeidersstrijd waarin antikapitalistische militanten een belangrijke rol spelen en de kwestie van de oprichting van een onafhankelijke arbeiderspartij met massa-aanhang stellen, zet de klassen tegenstellingen op haar beurt op scherp tussen de voorstanders van een tot op het eind volbrachte democratische en sociale revolutie en de kleinburgerlijke sectoren die er integendeel een eind aan willen maken, en wel zo snel mogelijk.

Deze 2 revolutionaire processen hebben een eerste ongelooftijke overwinning behaald maar zijn verre van beëindigd. De "overgangs"-regimes kunnen noch willen het geheel van democratische en sociale eisen invullen. Om beslissende stappen vooruit te zetten moet de zelforganisatie van de strijdbewegingen – hoewel nog in een beginstadium wel degelijk reëel aanwezig – zich verder ontwikkelen, zich veralgemenen en zich centraliseren tot de arbeiders/sters in staat zijn de macht te grijpen. ■

www.sap-rood.be

Montage: Little Shiva

Castro en Chavez slaan de bal mis over de Arabische revoluties

Neen, de vijanden van onze vijanden zijn niet onze vrienden!

door Ataulfo Riera

De Arabische revolutie en de oorlog in Libië is een waarheidsproof voor het imperialisme. Maar ook voor de krachten van links en de arbeidersbeweging, waar grote verwachtingen, maar ook onbegrip zelfs wantrouwen en vijandigheid, heersen ten aanzien van het huidige volksproces in Noord-Afrika en het Midden Oosten.

Net als het imperialisme waren de progressieven onvoorbereid ten aanzien van de ontkenning van de Arabische massa's. Velen onder hen blijken nog steeds niet in staat te zijn om de aard, de diepte en de eenheid te bevatten van het revolutionaire proces en de geweldige opportuniteit die deze verschaft om op wereldschaal de krachtsverhoudingen tussen het kapitaal en de arbeid, en ten aanzien van het imperialisme in de diepte te wijzigen.

Sommigen trekken daarentegen hun revolutionaire karakter in twijfel door hen te herleiden tot simpele "opheffingen" of tot "democratische bewegingen", argumenterend dat "niets veranderd is". Men vergeet vrij snel dat de val van Ben Ali en Mubarak die kort geleden plaatsvond een gigantische ommekeer betreft: dat opstanden reeds plaatsvonden in het verleden maar dat geen enkele tot zo'n resultaat leidde. Enkel de kracht van een authentiek evolutionair proces kon deze absolute dictators steunend op het imperialisme en machtsgeapparaat verjagen. Bovendien "hervallen" opheffingen of simpele revoltes vrij snel: in Tunesië en in Egypte zetten de populaire contestaties en de mobilisaties met hoogtes en laagtes ondanks de val van de dictatuur verder.

Een revolutie herleidt zich niet tot een "grote avond". Ze mag niet verward worden met het moment van de opstand, deze van de zeggende machtsvername door de revolutionaire massa's, die daarbij de laatste bolwerken van het oude regime uit de weg ruimen. De aard en de uitkomst van de huidige revoluties wordt is ook niet op voorhand bepaald: het is intended op dat specifieke moment dat men de bepalende

rol van de organisaties en de revolutionaire militanten, de evolutie van het bewustzijn, de onafhankelijke organisatie van de klasse van de massa's en de onontbeerlijke solidariteit van de arbeiders en de progressieve krachten van de hele wereld – een solidariteit die vandaag helaas tekortschiet – in rekening moet brengen.

Campisme

De houding die aangenomen wordt door verschillende communistische partijen die stalinistisch gebleven zijn, door "kritische intellectuelen" of door progressieve Latijns-Amerikaanse regeringen ten aanzien van de Lybische revolutie en de imperialistische militaire interventie is niet vreemd aan deze verwarring.

Net zoals ten tijde van Sovjet-blok waar men gezegd kant moest kiezen tussen de socialistische USSR en de kapitalistische USA berust deze houding puur op een "campistische" visie: "de vijanden van mijn vijanden zijn mijn vrienden". In naam van "realpolitiek" en de weigering in te zien dat Kadhafi niet meer als een anti-imperialist kan worden gezien, komen sommigen er toe hem openlijk te verdedigen, of te zwijgen over zijn misdaden in de naam van de strijd tegen de imperialistische "hoofdvijsand" (dixit de Belgische intellectueel Jean Bricmont).

De Nicaraguaanse president Daniel Ortega had de dans geopend door zijn steun te betuigen aan Kadhafi. Deze was gezegd het slachtoffer van een "mediatieke afrekening ten einde de hand te kunnen leggen op zijn oliërijkdommen". In Cuba liet Castro weten dat de destablisering van het Kadhafiregime onderdeel uitmaakt van een strategie van de NAVO om Libië te bezetten. Op 25 februari verklaarde de Venezolaanse president Chavez het volgende: "We hebben een voorzichtige stilte bewaard want in eerste instantie is er veel desinformatie, niet enkel in het geval van Libië, in het geval van Egypte zijn we heel voorzichtig geweest", wat hem niet weerhield te bevestigen dat "de regering van Libië ondersteunen" en de situatie te vergelijken met de reactionaire

staatsgreep waarvan hijzelf het slachtoffer was in 2002. Maar vreemd genoeg heeft noch Ortega, noch Castro, noch Chavez de officiële versie van het Libische regime overgenomen, volgens dewelke het niet de CIA, noch de Mossad, maar Al-Qatida is die een hand zou hebben in de "rellen".

De eerste commentaren van de speciale reporter van TelesUR (door de ALBA gefinancierd, de Bolivariaanse Alliantie van de Amerika's, bestaande uit de landen met progressieve regeringen: Venezuela, Bolivia, Ecuador, Nicaragua, ...) beperkten zich tot de verzekering dat alles "normaal" was in de hoofdstad en dat de betogingen "ter ondersteuning zijn van Kadhafi".

Slechts later paste de zender de uitleg een beetje aan op basis van informatie van een andere correspondent uit Benghazi, die ditmaal het woord aan de tegenstanders gaf: "de bewoners van Benghazi vragen dat de regeringen van de ALBA Kadhafi laten vallen en de revolutionaire strijd van het Libische volk ondersteunen".

De weigering van deze progressieve regeringen om de Libische volksopstand te ondersteunen, hun weigering om expliciet en zonder dubbelzinnigheid de door de tiran verrichte repressie en bloedbad te veroordelen, de manier waarop Chavez zijn "vriend Kadhafi" voorgesteld heeft als een "anti-imperialistische socialist", zijn indirecte steun aan Kadhafi onder het mom van reactie tegen de imperialistische agressie, of zijn voorstel tot bemiddeling om "de vrede terug te brengen" in het land – dat indien dit het behoud van de dictator inhoudt, enkel een valse vrede kan zijn – dit alles heeft enkel verwarring gebracht.

Er bestaat geen twijfel dat het imperialisme van de minste gelegenheid zal trachten te profiteren. En we moeten uiteraard haar dubbele moraal aanklagen dat de burgerslachtoffers uit Libië veroordeelt, maar niet in Irak, in Afghanistan of in Palestina. We moeten de militaire interventie en de imperialistische bedoelingen dus zeker veroordelen. Maar dit alles rechvaardigt geenszins de steun aan een bloedige tiran, die niet aan het imperialisme een mooie gelegenheid geboden heeft om haar evenwicht her op te bouwen, en die ondanks haar discours over de zogezegde "groene revolutie", aan het hoofd staat van een uitbuitingssysteem en een corrupt regime die deel uitmaken van het imperialistische uitbuitingsapparaat van de regio en heer bodemrijkdommen.

Gemiste kans

De verklaringen van Chavez hebben

natuurlijk een grote teleurstelling uitgelokt onder de Arabische massa's. Des te splitser, omdat hij een heel grote populariteit genoot sinds zijn uitdrukkelijk verzet tegen de oorlog en de bezetting van Afghanistan in 2001 en Irak in 2003, alsook tegen de aanval op Libanon in 2006 en tegen het door de Zionistische staat Israël gevoerde bloedbad tegen de bevolking van Gaza in 2009. Het ergste is dat, doortheen de figuur van Chavez, het prestige van een als progressief beschouwd alternatief een knauw XXle eeuw" riskeert diep in discreditie te raken in de Arabische wereld.

Zoals de marxistische filosoof Santiago Alba Rico stelt: "De neo-koloniale machten spannen samen opdat niks zou veranderen. Waar ze de ineenstorting niet meer kunnen vermijden, spannen ze samen om de veranderingen in hun voordeel te gebruiken. Dat zou veel moeilijker geweest zijn voor hen, zelfs in Libië, als van in het begin alle linkse krachten zonder voorbehoud hun steun zouden hebben verklaard aan de revoluties en de Arabische volkeren, aan hun verlangen naar democratie, vrijheid en antiekoloniale onafhankelijkheid."

Ook de Algerijnse marxistische socioloog Hocine Belaloufi deelt deze mening. Volgens hem zou in Libië "het verschijnen van (anti-imperialistische en progressieve) krachten zou veel gemakkelijker zijn geweest indien een of meerdere progressieve regimes de opstand zouden hebben ondersteund, in plaats van de Franse, Amerikaanse en Engelse imperialisten in de ogen van heel wat Libiers als "vuelulende vrienden" te laten lijken. Door te weigeren de opstandelingen te steunen, of Kadhafi zelfs te steunen onder voorwendsel dat de Amerikanen tegen hem waren, hebben deze regeringen een politieke boulevard geopend waarop Sarkozy kon komen paraderen."

Het is levensnoodzakelijk dat alle volkeren in opstand in de Arabische wereld –vandaag de voorhoede van de anti-imperialistische strijd– de actieve steun krijgen van het geheel van progressieve krachten in de wereld. Enkel zo zal elk gevaar op recuperatie van deze revolutionaire processen door reactionaire en pro-imperialistische krachten kunnen vermeden worden. En enkel zo zullen we efficiënt de hyprocrite pretentie van het imperialisme kunnen doorprikken dat zij –inbegrepen door het voeren van bloedige oorlogen– de democratische belangen van deze volkeren vertegenwoordigen. ■

foto:montags: Little Shing

Santiago Alba Rico

Weg met Gadaffi! Stop de imperialistische interventie, steun de Libische revolutie!

→ *Verklaring van het secretariaat van de 4e Internationale*

De westerse interventie in Libië is een keerpunt voor de Arabische regio. Sinds het begin van de politieke en sociale schokgolf die nu praktisch alle landen in de regio raakt, heeft de Vierde Internationale haar steun uitgesproken voor de democratische en sociale eisen van de Arabische bevolking die in verzet is gekomen tegen de dictaturen. Net zoals de socialistische activisten in deze landen hebben wij de Tunesische en Egyptische revoluties gesteund en steunen wij alle democratische eisen van deze bewegingen: vrijheid van meningsuiting, vrijheid van organisatie, politiek pluralisme, een vrije pers. Onze steun gaat uit naar de eisen om werkelijk te breken met de oude regimes en de weg te openen voor een democratische en socialistische perspectief.

In Libië betekenen deze uitgangspunten dat we vanaf het begin de mobilisaties en de volksofstand om het regime van Gadaffi te verjagen gesteund hebben. Solidariteit met de volksofstand betekent alles te doen om het volk tegen Gadaffi te steunen: een totaal wapenembargo tegen de dictatuur, het bevriezen van de buitenlandse tegoeden van het Libische regime en het organiseren van medische en humanitaire hulp aan de honderdduizenden Libiërs die bedreigd worden door het regime. Steun aan de Libische bevolking en het beschermen van burgers betekent dat zij middelen moeten krijgen om zich te beschermen tegen de troepen van Gadaffi en zich van de dictatuur te bevrijden. De Arabische bevolking en legers, te beginnen met die van Egypte en Tunesië, kunnen een belangrijke rol spelen in het geven van militaire steun aan de ofstand.

De Franse, Engelse en Amerikaanse bombardementen dienen niet om de 'burgerbevolking te beschermen', zoals beweerd wordt in Resolutie 1973 van de VN Veiligheidsraad waarmee een no-fly zone werd ingesteld. Met het verstrijken van de dagen lijken de doeleinden van deze resolutie steeds vager te worden. Gaat het werkelijk om het beschermen van burgers? Waarom dan door bombardementen andere burgers in gevaar brengen? Gaat het hen er niet eerder om Gadaffi kwijt te raken of zijn regime een compromis, misschien zelfs tot deling van het land, op te leggen? In tegenstelling tot wat de resolutie beweert kan het risico van escalatie en interventie op de grond niet worden genegeerd. Voor de imperialistische coalitie gaat het erom om een nieuwe aanwezigheid in de regio te vestigen en het revolutionaire proces over te nemen door dit onder andere druk te zetten op volgzame regimes te installeren. Strategische oliebelangen spelen ook een rol. Ten slotte, hoe kunnen wij geloof hechten aan deze hypocriete regeringen, regeringen die Irak en Afghanistan bezetten en beweren dat zij burgers willen beschermen terwijl burgers in Bahrein, Jemen, Syrië en de Gazastrook vermoord worden.

Steun aan de Libische revolutie en het omverwerpen van Gadaffi's dictatuur betekent humanitaire en militaire steun aan de rebellen en een einde aan de imperialistische interventie. De Libische bevolking staat niet alleen. Hun strijd is deel van de revolutionaire golf die over de regio gaat. Nu meer dan ooit moet de Arabische bevolking hun lot in eigen handen nemen, zonder neokolonialistische interventie van de westerse mogendheden. ■

Cairo, Februari 2011

Foto: Lionel Charrier / fotomontage: Little Shiva

Welke toekomst voor de Arabische revoluties?

→ *door Jean Peltier*

In Tunesië en Egypte is de bevolking er door een massale opstand in geslaagd een eerste obstakel uit de weg te werken: de dictators en hun onmiddellijke omgeving. Maar er blijven nog andere, belangrijke obstakels op het pad naar echte democratische en sociale bevrijding.

Deze dictators waren immers maar de – zeer zichtbare, dat wel – spits van een systeem waar de clan aan de macht op duizend en één manieren het leger, de top van de administratie, de media en een groot deel van de economie controleert. Deze controle oefenden ze niet enkel door middel van dwang uit. De lokale grote bourgeoisie, de multinationals en de Westerse grootmachten, allemaal profiteerden ze mee van een systeem dat hen goedkope en gedwee arbeidskrachten garandeerde.

Contrarevolutie...

Daartoe gedwongen door de volksmobilisaties zullen de Arabische burgerijen en de Westerse multinationals moeten leren het zonder de stabiliteit te doen die deze dictators hen bezorgden. Ze kunnen hiërme leven, tenminste zolang hun economische macht en politieke dominantie niet fundamenteel in vraag worden gesteld.

Maar hun pogingen om niets te moeten toegeven,elden tot botsingen met het verlangen naar een beter leven dat de volksmassa's op straat uitdrukten. Voor miljoenen mensen die niks, of bijna niks, hebben, betekent een beter leven niet enkel dat ze van de corrupte klik aan het hoofd van de bedrijven en de administraties vanaf geraken. Ze willen eindelijk ook een deugdig loon, een noemenswaardige sociale zekerheid, de vrijheid om zich te organiseren... Allemaal dingen die nieuwe conflicten met de heersende machten aankondigen.

Zelfs gedesoriënteerd door de val van de dictaturen en de democratische eisen van de volksbewegingen, blijft het kamp van de contrarevolutie vandaag nog het sterkste. De manieren om de situatie terug

onder controle te krijgen kan verschillen – brutale repressie, integratie van (een deel van) de leiding van de volksbewegingen in een ogenschijnlijk gedemocratiseerd regime, directe Westerse interventie, ... – maar het moge duidelijk zijn dat overal de heersende klassen de verzuchtingen van de bevolking proberen te verstikken, en dat ook in de toekomst zullen blijven doen.

Opdat de berg van de revolutie geen muis van minimale hervormingen baart, wordt de volksbeweging er dus toe gedwongen om haar acties verder te zetten en te radicaliseren, zonder in de val te trappen van de loze beloftes van de elites aan de macht. Nieuwe vragen worden zo opgeworpen: *"Als we in staat waren om een tiran omver te werpen, waarom zouden we ons dan verder laten uitzuigen door onze patroon?"* *"Als we er in gelukt zijn de corruptie botzen uit de administratie en het gemeentebestuur te verjagen, waarom zouden we ons dan nog als bonden laten bekenden door de plaatselijke grondbezitters?"* *"Als we vrije vergaderingen en Grondwetgevende vergaderingen kunnen afkopen, waarom zou deze democratie dan niet dienen om onze sociale en economische eisen mee te verdedigen?"*

... of permanente revolutie

Om een antwoord te geven op deze vragen, hebben de verschillende lagen van de gewone bevolking niet allemaal dezelfde middelen in handen. De kleine boeren die door de grootgrondbezitters worden uitgezogen kunnen de gronden in bezit nemen en tot een landherverdeling overgaan. Maar de arbeiders en arbeiders kunnen de fabrieksmachines niet samen blijven werken, en kunnen enkel rekening te laten draaien. Zij moeten collectief tot oplossingen komen. Door haar plaats in de samenleving is de klasse van loontrekkenden van alle klassen diegene die het meeste belang heeft bij democratische veranderingen die sterk genoeg zijn om alle resten van het oude regime omver te werpen. Maar ze is ook de enige klasse die de collectieve macht heeft

om dit te bewerkstelligen.

Hierdoor wordt ze heel snel geconfronteerd met de limieten van het kapitalistische systeem. Ze moet dan ook wel het gevecht aangaan om de revolutie zo ver mogelijk voorwaarts te drijven.

In deze strijd, en door haar eigen vermogen tot collectieve organisatie, kan de arbeidersklasse (m/v) de kleine boeren, de studenten, de kleine middenstanders en alle andere uitgebuite en onderdrukte lagen van de maatschappij mee krijgen, en haar zo een eenmakende politieke oriëntatie te geven. De arbeidersklasse heeft zo de mogelijkheid een totale reorganisatie van de samenleving en het economische leven voor te stellen, in het belang van de collectieve noden van de bevolking, en niet langer in functie van de winsten van de kapitalisten.

Begonnen in Tunesië, met evenwel inwoners als België, heeft de revolutionaire tsunami vandaag de ganse Arabische wereld overspoeld. Helaas gebeurt hetzelfde met de contrarevolutie. Een plaatselijke nederlaag van de revolutie kan leiden tot een veralgemeende terugslag. Daarin ligt de toekomst van de revolutie in een land ook niet enkel in het verdiepen van het revolutionaire proces in dat land. Tegenover een kapitalistisch systeem dat op alle vlakken – economisch, politiek en militair – een echt wereldsysteem is, ligt de redding van de revolutie ook in de internationale uitbreiding van het revolutionaire proces.

En daar hebben ook wij hier een belangrijke rol te spelen. Door de solidariteit met de Arabische revoluties te organiseren. Maar ook door "Arabisch te leren spreken" in onze acties en bewegingen hier. Net zoals in Caïro en elders kunnen we ook hier onze "Plannen van de Bevrijding" krijgen! ■

In Fukushima dreigt het ergste...

→ door Daniel Tamuro

De situatie verergert van uur tot uur op de nucleaire site van Fukushima in Japan. De beheerders van de installatie hebben blijkaar geen greep meer op de loop van de gebeurtenissen. Het risico op een grote catastrofe groeit met de dag, een ramp nog groter dan die van Tchernobyl dreigt.

Het complex van Fukushima Daiichi bestaat uit 6 kernreactoren op basis van kokend water, volgens een concept van General Electric. Het vermogen van deze reactoren schommelt tussen 439 Megawatt (reactor 1) tot 1067 MW (reactor 6). De brandstof van reactor 3 bestaat uit MOX (een mengeling van verarmd uraniumoxide en plutonium), de anderen werken met uranium. De indienststelling ervan gebeurde tussen 1971 en oktober 1979. Het gaat hier dus over oude machines, die al ruim de leeftijd van 20 jaar hebben overschreden. Hierdoor zijn deze installaties meer en meer onderhevig aan slijtage die incidenten kunnen veroorzaken.

Buiten de reactoren beschikt de site over opslagplaatsen voor vast radioactief afval. De uitbater van de centrale, de groep Tepco, is er om gekend geen volledige informatie te verspreiden en is weinig betrouwbaar omtrent wat wel wordt verteld.

De reactoren 5 en 6 waren buiten gebruik voor de aardbeving. De risico's lijken hier eerder beperkt, maar een lichte verhoging van de temperatuur werd op dinsdag 15 maart opgetekend. Verschillende ernstige incidenten hebben daarentegen van vier andere reactoren getroffen: vier ontploffingen van waterstofgas, een brand drie gedeeltelijke kernfusies.

De problemen zijn begonnen met reactor nr. 1 (zie ons vorig artikel). Dinsdag 16 maart, leek het dat de kern van deze reactor tot 70 % gefusioneerd was, en die van reactor nr. 2 tot 33 %, volgens de uitbater van de centrale (New York Times, March 15). De berichten over de kernfusie van reactor nr. 3 spreken elkaar tegen maar volgens de Japanse overheid zou het van van deze installatie beschadigd zijn (Kyodo

News, March 15). Volgens het Franse ASN "is er geen twijfel dat er zich in de reactors 1 en 3 een begin van kernfusie heeft voorgedaan, en het is zeker ook het geval in reactor nr. 2" (Le Monde, 16 maart). Het reactorvat van nr. 2 zou ook lek zijn (Le Monde, 15 maart). Volgens AIEA is er een hevige brand in reactor nr. 4 geweest met een waterstofexplosie tot gevolg. Ook hier zou het reactorvat beschadigd zijn, maar deze reactor was tijdens de tsunami stilgelegd en zou het risico op het vrijkomen van radioactiviteit kleiner zijn.

Het ongeval heeft de opslagbekkens met gebruikte brandstofstaven eveneens getroffen. In die installaties, zoals in de reactorvaten van de centrales, moeten de brandstofstaven voortdurend afgekoeld worden door een waterstroom. Wanneer er niet meer voldoende water is, stijgt de temperatuur van deze staven tot de rest van de vloeistof begint te koken en de overdruk slaat een gat in het beschermende omhulsel (BBC News, 15 maart).

De situatie ontsnapt aan elke controle

De heldhaftige werknemers van de centrale zijn hun leven aan het opofferen 'zoals de "opruimers" van Tchernobyl voor hen) maar zij controleren de situatie niet meer. Zij proberen de reactoren af te koelen met zeewater. Een wanhoopspoging, zonder voorgaande, waarvan men de mogelijke gevolgen ontkent (omdat zeewater een hele reeks stoffen bevat die in staat zijn om met de stoffen in de installaties te reageren). De temperatuur in sommige installaties is zo hoog (de bekken meer bepaald) dat de arbeiders niet dichterbij kunnen komen. De pogingen om water op de reactoren te sproeien met een helikopter moesten worden gestaakt: de radioactiviteit is te hoog.

Volgens het Japanse veiligheidsagentschap is de hoeveelheid straling (maat van radioactiviteit) binnen de site 10 millisievert per uur (0,01mSv/u), tien keer het aanvaardbare niveau op één jaar (De catastrofe van Tchernobyl lijkt zich onder onze ogen te herhalen. Het gevolg zou zelfs erger kunnen zijn dan in

weld bedreigen, enz. Het is het liedje dat de Franse en Britse atoomaanhangers neuriën, in koor met hun politieke vrienden. Alsof andere uitzonderlijke, en dus unieke, zaken (het neerstorten van een vliegtuig, een terroristische aanval...), geen andere catastrofes zouden kunnen uitlokken, in andere streken!

In het beste geval doen regeringen toegevingen, kondigen ze een controle van de veiligheidsnormen aan, of een bevestiging van investeringen, of een moratorium op beslissingen om centrales langer open te houden, zelfs de sluiting van de meest afgeleide installaties tegen te gaan. Dit is de lijn die op de meest spectaculaire wijze wordt gevolgd door Angela Merkel, die een bocht van 180° heeft gemaakt. Het risico is groot dat in het merendeel van de gevallen deze houding enkel bedoeld is om de bevolking te doen indutten, zonder van kernenergie radicaal af te zien...

Want het kapitalisme kan op korte termijn kernenergiezo maar niet opgeven. Als het intrinsiek productivistisch systeem, kan het niet voorbij aan de groei van de materiële productie, en dus een toenemende uitzuiging van de natuurlijke hulpbronnen.

De relatieve vooruitgang van de efficiëntie in het gebruik van deze hulpmiddelen is effectief, maar wordt meer dan gecompenseerd door de verhoging van de productie in absolute cijfers.

Als we kijken naar de andere gevaren die dreigen — die van de klimaatverandering, de politieke spanningen (de revoluties in de Arabische wereld) die wegen op de aanvoer van fossiele brandstoffen, dan is de kwestie van de energievoorziening werkelijk de kwadratuur van de cirkel voor dit vraztuchtig systeem.

Durf het onmogelijke vragen: een andere maatschappij!

Uiteindelijk is de enige realistische oplossing het onmogelijke durven vragen: we moeten het perspectief verdedigen van een maatschappij die niet voor de winst produceert, maar voor de bevrediging van reële menselijke behoeften (niet vervreemd door de koopwaar), democratisch vastgelegd, met respect voor de natuurlijke beperkingen en de werking van het ecosysteem.

Een maatschappij waar de basisbehoeften worden bevredigd en het welzijn van de mensen wordt afgemeten aan wat er echt toe doet: de vrije tijd. Tijd om te binnemen, om te spelen, om te genieten, te dromen, samen te werken, te scheppen, te leren.

De weg naar dit onontbeerlijke alternatief zal er zeker niet komen door een individuele terugplooi in ecologisch verantwoord gedragingen (die overigens onontbeerlijk zijn), maar door de collectieve en politieke strijd voor eisen die zeker en vast ambitieus zijn, maar ook perfect verwezenlijikbaar, zoals:

Radikale en collectieve arbeidsduurmindering, zonder loonverlies, met compenserende aanvullingen en een drastische vermindering van het werktijd. Men moet minder werken, allemaal werken en minder produceren;

Het schrappen van deze ongelofelijke massa onnodige en schadelijke producten, die de markten op een kunstmatige wijze opblazen (waardevermindering van producten) (obsolescence des produits), ofwel enkel de leegte van ons bestaan moeten vullen, ofwel degenen die zich hiertoe (wapenproductie) met reconversie van de wapenproductie in zulke sectoren;

De nationalisatie zonder schade loostelling van de energiesector en de financiële sector. Energie is een gemeenschappelijk goed van de mensheid. Haar collectief terug in bezit nemen moet gebeuren door een breuk met de geboden van de winst en is een onontbeerlijke voorwaarde voor een rechtvaardige overgang naar hernieuwbare energiebronnen. Een overgang die rationeel en snel dient te gebeuren. Deze overgang zal bovendien aanzienlijke geldmiddelen vergen, die de inbeslagname van de bankmiddelen, verzekerings- en andere kapitalistische parasieten ruimschoots verrechtvaardigt.

De radicale uitbreiding van de publieke sector (gratis en kwaliteitsvol openbaar vervoer, een openbaar bedrijf voor isolatie van woningen, enz.) en eveneens radicale terugdringing van koopwaar alsook van het geld: gratis basisgoederen zoals water, energie, brood, tot het niveau dat overeenkomt met een redelijke consumptie.

Het kapitalisme brengt dood en verderf. Moge de ramp in Fukushima ons verlangen naar een eco-socialistische maatschappij aanmoedigen. Een maatschappij van vrije samenwerkende producenten (m/v), die op een voorzichtige en respectvolle manier omgaan met onze mooie planeet, de Aarde. Er is er maar een... ■

Photomontage: Little Shiva

rood

Kernvuitstap NU!

